

העובדים המזורמים של גליצה"ל, הזועמים על החלטת הרמטכ"ל, מפיצים שמועה חדשה:

„נקמתה שוב נודנה פאר“

שההחלטה נגדה את הסכמי העבודה. העובדים הסבירו בכג"ץ שמן הראוי לבחון לתפקיד קודם כל את אנשי התחנה עצמם. שהם מוכשרים לתפקיד, ורק אחר כך לפנות אל מיישור מבחון. הם אפילו נקבו בשמותיהם של ארבעה מועמדים לתפקיד: יצחק בן-נר, תירצה יובל, או מנהלת מחלקת דוקומנטציה, מולי שפירא, ראש מחלקת תרבות ובידור,

ירידה תלולה במיספר המאוינים. ואנחנו לא נאשים אותם. למה להם להקשיב לגלי צה"ל כשאפשר להקשיב לקול ישראל ולקבל שם את כל החדשות הטרויות? העובדים מיואשים ואין עם מי לדבר. ברור להם שההחלטה נובעת משיקולים זרים. בארץ כמה סערה ציבורית, הוועדה המנהל של רשות השידור, האחראי לפי החוק על כל

הרבנים האחרים. זה היה פטנט ליבני — שיטת הסנדרוויץ' — לוקחים כשר, שהוא מסר כלשהו, ועוטפים אותו במוסיקה קלה, ובראיונות ובמיוכרזים. בעם חוליה חדשות כמו שיש לנו, המיוכרזים נותנים את התחושה של היד על הדופק. אורח יודע שהוא מאזין לגלי צה"ל ואם קורה משהו, הוא יידע עליו מייד במיוכרזים חדשות. גם אנשי ציבור, שרוצים להגיב או לספר על משהו אקטואלי, יודעים שהם יכולים ללכת לגלי צה"ל ומייד יש פריצה לשידור.

„ואז, בתוך כל הדברים האלה אפשר לשר, למשל, פינת 60 שניות על השפעת העישון על הכושר המיני, והי מאזין מקשיב וכך אתה מעביר את המסר שאתה רוצה, אבל לא בצורה של תעמולה לשמה.“

עובד שלישי הטיח בועם: „לקצץ את החדשות בגל"ץ זה כמו לצאת למלחמה בלי חיל-השריון. זה כמו עיתון יומי בלי העמוד הראשון. איך אפשר? מי ירצה ככלל להאזין לנו? זה ברור לגמרי שהקיצוץ לא נובע מן הרצון לחסוך, כי אנחנו הצענו לחסוך ברכים אחרות. הקיצוץ אינו נובע מכך שלא היינו טובים. להיפך, הרגשת כזאת — לשם מה להתאמץ, להוציא את הגשמה ולהביא את הסקופ הכיחם ולפני כולם, אם איש אינו מעריך את זה? הוציאו לנו את הרוח הסכנה שמאיימת עלינו היום. אין ספק שמהו באפריל תהיה

שרדנית פאר אשמה גם בפיצוץ מכונת-התופת?

רשות, התחנה הזאת הובילה ברפואי שידור. תמיד קיבלנו את הנוסחה שהצבא קבע את התכנים ואנחנו מצאנו את הדרך המיקצועית להעביר אותם. מעו"לם לא הלכנו נגד הצבא. „חוזי מזה, אנחנו הצענו הצעה חליפית לקיצוץ, בלי לבטל את מח"לקת-החדשות, ובמטכ"ל לא קיבלו את ההצעה. אז מה יהיה עכשיו? אנחנו לא רוצים להיות פראבדה. לא רוצים להיות תחנת תעמולה שתעביר רק את המסרים של הצבא. „ולחיללים לא מגיע לשמוע חדשות? הרי ברגע שלא נהיה כלי ביטוי אמין, אנשים יפסיקו להאזין לנו.“

מילחמה

בלי שיריון

עובדת אחרת הסבירה: „כל הסוד של גליצה"ל הוא באיזון שבין המסרים הצבאיים, חדשות ערכוניות, ונושאים קלים. גם את המסרים הצבאיים אפשר להכניס ררך

ב יום השני הקרוב, כ"ו אפריל, תיסגר מחלקת-החדשות של גליצה"ל לפי הוראת הרמטכ"ל. הנימוק הרישמי הוא קיצוץ כספי. כשהסכרי רבי-אומי משה לוי את עמדתו בוועדת-החינוך של הכנסת, אמר שהמרובר בחיסכון של 109 אלף דולר לשנה.

כל מה שכרוך בשידור חדשות בתחנת-הרדיו הצבאית, כולל תשלום משכורות, שכר-סופרים, שירותי סוכי מויות-ידיעות, טלפרינטרים, כל-ירכב ועוד — עולה 320 אלף דולר לשנה. דובר צה"ל אמר השבוע, כי „קוצצו גם פעולות בעלות משמעות כספית נימוכה יותר, אשר תרומתם לביטחון

במקצוע השירותים, אשוח עורכת התחנה מדי שנה כדי לאסוף כסף לועד למען החייל. נאספו בשנה שעברה כמעט מיליון דולר.

לנוכח מיספרים אלה, מתקשים עובדי גליצה"ל ובעיקר עובדי מחלקת-החדשות, להבין את ההגיון המסתתר מאחורי צערו של הרמטכ"ל. סקר של איגוד המפרסמים, שהוכן בנובמבר 1984 וברק האונה השוואתית בין רשת ב' של קול ישראל לבין גלי צה"ל, גילה כי מתוך 19 שעות-שידור חופפות של שתי התחנות, 18 שעות ישנה האונה גדולה יותר לגל"ץ. השעה היחידה שבה עלתה רשת ב' על השידור היא השעה שבע בערב. שעת שידור יומה-החדשות בקול ישראל.

מנהלי מחלקות שקדו בימים האחרונים להכין תוכנית חליפית לחדשות. הם ניסו להכין לוח-מישורים ו„להכניס את החדשות בלדת האחר רית“. התוכנית הוגשה לאישורו של ראש אכ"ט (אגף כוח אדם) אך זה דחה אותה על הסף. „באחד באפריל“, אמר אחד ממתקנים את כל הטלפרינטרים בתחנה. „מתאריך זה לא יהיו עוד מיכונת-החדשות או יומנים. ובינתיים רוחשות הרוחות בתחנה הצבאית. העובדים מסתובבים במיסי רדונות חפוי-ראש ומיואשים. חלקם, ודווקא הטובים שבהם, שוקלים אפילו פרישה מן התחנה, מתוך מחשבה ברורה שכאשר יבטלו החדשות תרעך התחנה.“

הרי אין סיבה מיקצועית ולא כספית לביטול „אמר אחד העובדים הבכירים בתחנה, שסירב להודות בשמו, כמו כל שאר העובדים שדיברו בנושא, ואמר:

סוד הקיום של גל"ץ בהמשכות מבפנים. תמיד היה איזון בין תיקשורת וצבא. אחרי שיצחק ליבני, שהיה מפקד גליצה"ל, עשה את הפריצה הגדולה והכניס את השינויים במחלקת-החד-

רמטכ"ל לוי היסכון של 109 אלף דולר

ואלכס אנסקי, המגיש הפופולארי של התחנה. בעתירתם הזכירו העובדים את היחסים העכורים שיש ביניהם לבין פאר, וטענו „שאין לה כל נסיון קודם בניהול עובדים וביוזם ופיקוח על תוכניות. שנית, אין היא נהנית מאמון עובדי-התחנה ואין היא מקובלת עליהם. עבודתה בתחנה בעבר התאפיינה כיחסי-אנוש בלתי-נסבלים עם חבריה לעבודה, הממונים עליה והכפופים לה.“

הפצרות

בארבע עיניים

שלב מסוים נראה היה שהי עובדים עומדים לזכות בעתירתם, כשביית-המישפט העליון הוציא צו ביניים, לפיו „אין לאפשר לערנה פאר לפעול או לשמש כראש חטיבת (המשך בעמוד 39)

ערנה פאר והרמטכ"ל במקום פינוע מכונת-התופת ביחד עם הדיווחים הרפואיים